

***Herdenkingsplechtigheid 07/12/2018***  
***Toespraak van de commissaris-generaal van de Federale Politie***

---



Beste families,  
geachte ministers,  
beste collega's,  
beste genodigden,

Er zijn hier vandaag onder ons mensen die sinds vele jaren of sinds enkele maanden worden geconfronteerd met een grote leegte als gevolg van het overlijden van enkele van onze collega's tijdens de dienst. Deze leegten zitten vol herinneringen en hebben een naam. Ik groet hier vandaag de aanwezige familieleden.

Ik hoop van ganser harte dat deze kleine plechtigheid en onze woorden en gedachten een bescheiden troost mogen zijn voor die leegte die zij dagelijks meedragen.

Deze kleine plechtigheid, dat is ons moment,  
niet dat van een ander,  
ons moment.  
Want, het was helemaal niet ons jaar,  
en daarom is het nu des te meer ons politiemoment...

Wat zal ik zeggen en hoe? Hoe zal ik me uitdrukken tegenover jullie allen, leden van het operationele en het administratieve en logistieke kader. Jullie die, dag in dag uit, de politiesector op een bewonderenswaardige wijze belichamen? Misschien op de volgende manier, ter nagedachtenis van allen die in actieve dienst overleden zijn:

*«Ik kende noch de Rue Hocheporte,  
noch de Rue de la Chaussée,  
maar sinds bijna honderd dagen  
is er geen straat of laan  
die me zo duidelijk voor de geest staat  
als de Rue Hocheporte en de Rue de la Chaussée...*



*Want die dag waren ze beide  
eerbiedig stil,  
morbide onbeweeglijk,  
sierlijk blauw  
en zacht wit ...*

*Want er was die erehaag  
van mannen en vrouwen in blauwe uniformen  
met witte handschoenen...  
Een afscheidshaag waar geen eind aan kwam...  
Het voldongen feit zo lang mogelijk uitstellend...*

*Ja, het was een moment van tegenstellingen.  
Een kist die werd gedragen met een tred  
atypisch voor onze politie-interventies;  
Er waren slechts verlamde handen  
en toch met een vaste en sterke greep;  
Er was die dappere lijfwacht  
en tegelijk een lichaam dat werd weggedragen  
onder een streling van collectief ontregelde ademhaling...*

*Een sierlijk lint van wit fluweel.  
Beschermd en begroet door witte golvende handen.  
De ene een kordate groet, de vingers flink gestrekt,  
de andere een wat zachtere, meer gebogen variant er van...*

*Een blauwe strakke muur  
Die de Rue Chinrue aan het gezicht onttrok;  
Een blauwe fiere muur,  
van kepi's en natte wangen;  
Een blauwe gebroken muur  
ergens in Wallonië, in Theux...  
Een blauwe kordate muur  
van honderden medewerkers en agenten  
voor een gevallen collega...*



*Ja, zelden werd vastberadenheid zo impliciet betoond;  
Zelden kreeg solidariteit zo'n gezicht;  
Zelden kreeg collegialiteit zo gestalte;  
Zelden waren blauw en wit zo'n mooie combinatie;  
Zelden was een beeld zo scherp;  
Zelden was een boodschap zo helder;  
Zelden was emotie zo gedisciplineerd;  
Zelden was verdriet zo "uniform"...*

*Ik kende noch de Rue Hocheporte,  
noch de Rue de la Chaussée,  
maar sinds bijna honderd dagen  
is er geen straat of laan  
die me zo helder voor ogen staat  
als de Rue Hocheporte en de Rue de la Chaussée...*

*Want die zomer waren ze beide  
zo stil,  
onbuigzaam en onbeweeglijk,  
politieel blauw  
en ridderlijk wit...*

*Wazige blikken en tranen van medewerkers en agenten  
hebben iets extra ontwapenend,  
maar te neergeslagen blauw  
veert steeds weer recht,  
met extra pixels  
en klare kijk...*

*Het zijn onze vrouwen en onze mannen.  
Beste burgers, het zijn uw mannen en uw vrouwen...  
Respecteer hen...  
Dat is een maatschappelijke plicht, geen vraag...*

---

*Eerste hoofdcommissaris Marc De Mesmaeker  
Commissaris-generaal*

